

Mint a gyermekek

Miként látjuk felnőttként saját gyermekkorunkat? Hogyan él emlékezetünkben ez az időszak? Miért lehet fontos, hogy megőrizzük magunkban a gyermeki lelkületet?

Jézus egykor a versengő tanítványok elé egy kisgyermeket állított példaképként és ezt mondta: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába” (Mt 18,3). E kijelentése nélkül is él minden emberben az ártatlan gyermekkor és a fiatalság utáni vágy. A régi népmesékben felbukkannak az örök fiatalság italát kereső személyek, napjainkban pedig jó üzlet rántalanító krémet gyártani vagy fiatalító kezeléseket tartani. Életútjuk feléhez érkező sokak számára megdicsőül, megszépül a gyermekkor, ami-

kor pedig rádöbbennek múltbéli mulasztásaikra, s arra, hogy az időt nem lehet visszafordítani, kétségbeesetten keresik mégis az újrakezdés lehetőségét

Karácsony táján különösen is jellemző, hogy az emberekre tör a nosztalgiazás: „Milyen szépek voltak a régi karácsonyok?” Előkerülnek a megfakult fényképalbumok és elhomályosult filmfelvételek, s az egykor alig szálingózó hó hirtelen embermagasságúra nő emlékezetükben.

Az idősödő emberek erejük fogyatkozását megtapasztalván visszasírják életerős fiatalkorukat, a nyugdíjazás pedig kegyetlen pecsétként terheli meg sokak lelkivilágát. Kár volna tagadnunk: a személyi igazolvány kézhez vételétől a halálunkig nyomasztó érzésként nehezedik ránk az öregedés, nem csoda, hogy visszakívánjuk a gyermekkort.

Életünk vándorút

Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus! Szükségünk van rád. Elismerjük, hogy nélküled egyedül vagyunk, magányosak vagyunk és elhagyottnak érezzük magunkat.

Életünk olyan vándorút, amelyen társakat, barátokat keresünk. De oly sok csalódás ér bennünket. Akiről azt hittük, hogy valóban szeret minket, az később elhagyott. Akit szerettünk, hűtlen vagy hálátlan lett. Újra és újra feléd indulunk. Te az adventi időben alkalmat adsz nekünk, hogy a megtérés útjára lépjünk. Adj nekünk őszinte bűnbánatot, amely irántad való szeretetből fakad! Segíts, hogy találkozhatassunk veled, az emberré lett Istennel!

Tisztaszívűen

Jó volna megértenünk, hogy Jézus nem infantilis múltidézésről beszélt. Jó volna egyszerűen elfogadni és azonosulni napról napra előrehaladó életkorunkkal. Jó volna fiatalon valóban fiatalként, felnőtt korban felnőttként, idős korban pedig idősként élni.

Hiszen gyermekkorunkban oly természetes volt számunkra, hogy gyermekek vagyunk! Miért felejtettük el később, hogy életkorunknak megfelelően élünk? Jó volna a világ dolgaihoz és az emberekhez életkorunknak és életállapotunknak megfelelően közeledni. Jó volna az értelmi és érzelmi fejlődés lépcsőfokait végigjárni, mégpedig úgy, hogy nem akarjuk siettetni az időt és nem is kíváncsozunk vissza egy korábbi életszakaszba.

Mire gondolhatott Jézus, amikor a gyermeki lelkületet ajánlotta tanítványainak? Ahogyan a gyermek élete szülei gondoskodásától függ, ugyanúgy bízunk életünket Isten gondviselésére! Miként a gyermek engedelmeskedik szüleinek, mert megbízik bennük, ugyanúgy engedelmeskedjünk felnőttként is Istennek, aki a boldogságunkat akarja! Ahogyan a gyermek elfogadja szüleitől a szeretetet, ugyanúgy éljünk Isten szeretetében!

Szentgyónás után szokták a gyerekek mondani: „Olyan tisztának érzem magam! Olyan jó, hogy most újra tiszta a lelkem.” Miért megyünk lélekben Betlehembe? Miért akarunk találkozni a kis Jézussal? A válasz talán ez lehet: Szeretnénk megtisztítani lelkünket. Szeretnénk gyermeki őszinteséggel kifejezni bűnbánatunkat. Szeretnénk újra tisztaszívűek lenni.

Advent 3.
vasárnapja
Iz 35,1-6a.10
Jak 5,7-10
Mt 11,2-11

Hétfő
Iz 54,1-10
Lk 7,24-30

Kedd
Ter 49,2,8-10
Mt 1,1-17

Szerda
Jer 23,5-8
Mt 1,18-24

Csütörtök
Bir 13,2-7. 24-25a
Lk 1,5-25

Péntek
Iz 7,10-14
Lk 1,26-38

Szombat
Én 2,8-14
Lk 1,39-45

Advent 4.
vasárnapja
Iz 7,10-14
Róm 1,1-7
Mt 1,18-24